

REPUBLIKA HRVATSKA
Županijski sud u Puli - Pola
Kranjčevićeva 8, 52100 Pula-Pola

u gis
SLAVICA
MLAOEN
03. 03. 2020
P.

Poslovni broj: GŽ-1356/2018-2

U I ME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Puli-Pola, u vijeću sastavljenom od sudaca Marije Sošić kao predsjednice vijeća, Helene Poropat kao članice vijeća i sutkinje izjaviteljice te Igora Rakića kao člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Mladena Slavice iz Rovinja, Stjepana Radića 9 OIB: 05859197080, zastupanog po punomoćnici Jasminki Perković, odvjetnici u Šibeniku, protiv tuženika: 1. Nika Slavice iz Šibenika, 113. šibenske brigade HV-a 3, OIB: 57882374823, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva "Višić i partneri" j.t.d. u Šibeniku, 2. Živka Slavice iz Vodica, Račice 1/9, OIB: 14634641298, 3. Branka Bakmaza iz Vodica, Stablinac IV br. 52, OIB: 97803634330, 4. Tomislava Bakmaza iz Vodica, Prve primorske čete 44A, OIB: 753478626297, 5. Katarine Matijević iz Zagreba, Borongajska cesta 52, OIB: 45299973852, zastupane po bratu kao punomoćniku Tomislavu Bakmazu, radi utvrđenja prava vlasništva, odlučujući o žalbi tuženika Nika Slavice, Živka Slavice, Tomislava Bakmaza i Katarine Matijević protiv presude Općinskog suda u Šibeniku poslovni broj: P-826/2016-28 od 29. kolovoza 2018., u sjednici vijeća održanoj 12. veljače 2020.,

presudio je

I. Odbija se žalba tuženika Nika Slavice, Živka Slavice, Tomislava Bakmaza i Katarine Matijević kao neosnovana te se potvrđuje presuda Općinskog suda u Šibeniku poslovni broj: P-826/2016-28 od 29. kolovoza 2018.

II. Odbija se zahtjev tuženika Nika Slavice, Živka Slavice, Tomislava Bakmaza i Katarine Matijević za naknadu troškova ovog žalbenog postupka u cijelosti kao neosnovan.

Obrazloženje

Pobijanom presudom suda prvog stupnja, u toč. I. izreke, utvrđeno je da je tužitelj u K.O. Vruļje Bilice vlasnik čest. zgr. 183/2 za cijelo i dijela čest. zgr. 182 koji dio je na skici vještaka mjernika Antonia Reljanovića dipl. ing. geodezije s nadnevkom od 18. prosinca 2017. godine, koja skica je sastavni dio ove presude, prikazana likom omeđenim slovima i brojevima „A-B-C-D-E-F-G-H-K-I-J-6-5-4-3-2-1-A“. Istom je presudom, u toč. II. naloženo tuženicama platiti tužitelju parnični trošak u iznosu od 10.350,00 kuna u roku od petnaest dana i pod prijetnjom ovrhe.

Protiv navedene prvostupanjske presude pravovremenu žalbu podnijeli su tuženici Niko Slavica, Živko Slavica, Tomislava Bakmaz i Katarina Matijević, zbog svih žalbenih razloga, kao i odluku o troškovima postupka. Ukazuju kako sud prvog stupnja u ovom postupku nije ocjenjivao niz nepobitnih činjenica, koje ukazuju na vjerodostojnost i jedino prihvatljiv zaključak da je volja pokojnog oca pretočena u ostavinskom postupku u kojem su se svi nasljednici suglasili što je otac imao namjeru darovati jednom od nasljednika odnosno tužitelju. Navode kako je sud prvog stupnja trebao uvažiti iskaze 1. tuženika i 2. tuženika, koji su jedini, uz tužitelja mogli kazati što se mislilo pod dijelom rješenja o nasljeđivanju glede spornog dijela k.č.br. zgr. 182, jer su oni jasno u svojim iskazima naveli da je želja pokojnog oca bila da tužitelju kod razdiobe pripadne izgrađena i rekonstruirana stara štala i konoba, a da na terenu odavno postoji betonski zid koji je trebao biti međa, nakon produžetka istog preko vrta, u pravoj liniji, kao nastavak tog zida koji nije izgrađen na terenu. Ukazuju kako bi po utvrđenju suda tužitelju pripala površina od 543 m², a ostalim suvlasnicima 95 m², odnosno 3., 4. i 5. tuženicima svakom od 37,5 m², pa je sigurno da oni koji su ustupili dio svog nasljednog dijela nikada ne bi pristali na takav ustup. Ističu kako je sud prvog stupnja u ocjeni dokaza zanemario da se radilo o skladnoj obitelji, a taj sklad narušen je tek kada je u ovom postupku tužitelj počeo tvrditi da je postao vlasnik i spornog dijela pa upravo radi takvih skladnih odnosa tuženici nisu spriječili tužitelja da napravi prilaz koji je označen na skici mjesta očevida kao „popločani ulaz“, čak su bili spremni, radi zadržavanja skladnih odnosa, dati tužitelju sporni dio na plodouživanje, na što je na početku on pristao, ali je nakon toga odustao. Ukazuju da je Izjavu od 28. studenoga 2014., koju sud prvog stupnja neosnovano nije htio prihvatiti kao dokaz, sastavio i potpisao tužitelj u kojoj jasno navodi da su tuženici suglasni da sporni dio voćnjaka do ulaza dimenzija 10 × 9 m koristi i uživa davatelj izjave sa slijednicima, trajno i nesmetano, s tim da predmetni dio površine parcele ne može osobno otuđiti, odnosno prodati, čime je sam tužitelj jasno dao do znanja da nije vlasnik spornog dijela predmetne nekretnine. Smatraju da vjerodostojnost iskaza tužitelja oslikava to da je ugovor o darovanju kojeg je pokojni Ivan Slavica sklopio s tužiteljem za neke druge nekretnine ovjeren kod javnog bilježnika, dok je angažiranjem vještaka grafologa utvrđeno da potpis na spomenutom ugovoru nije potpis Ivana Slavice pa se nema se potrebe osvrutati na zaključak suda prvog stupnja da je tvrdnja tuženika da u vrijeme navedenog ugovora o darovanju pokojni Ivan Slavica nije bio vlasnik predmetne nekretnine i nije sam mogao prenositi na drugoga više prava nego ih sam ima. Navode da pobijana presuda ne sadržava razloge o odlučnim činjenicama čime je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, dalje: ZPP) i donesena je pogrešna odluka u pogledu spornog dijela nekretnine, što je uzrokovalo i pogrešnu odluku o parničnom trošku.

Predlažu uvažavanje žalbe i preinačenje prvostupanjske presude na način da se odbije tužbeni zahtjev tužitelja, a podredno, da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovni postupak. Potražuje trošak žalbenog postupka u iznosu od 2.362,50 kuna.

Sa tom je žalbom postupljeno prema odredbi čl. 359. ZPP-a.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba tuženika nije osnovana.

Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja kojim traži da se utvrdi da je vlasnik k.č. br. zgr. 183/2 i dijela k.č. br. zgr. 182, k.o. Vruļje Bilice, koji dio je na skici vještaka mjernika Antonia Reljanovića 18. prosinca 2017., koja skica je sastavni dio ove presude, prikazana

likom omeđenim slovima i brojevima „A-B-C-D-E-F-G-H-K-I-J-6-5-4-3-2-1-A“, obrazlažući isto stjecanjem po više osnova, građenjem na nekretnini svoga oca Ivana Slavice pok. Nike, darovanjem od strane istog i konačno sporazumom, tj. međusobnim ustupima, sunasljednika navedenog pravnog prednika stranaka u ostavinskom postupku iza smrti istog.

Sud prvog stupnja utvrdio je kako je tužitelj u svakom slučaju sporni dio k.č. br. zgr. 182 (na skici vještaka od 18. prosinca 2017. prikazan likom omeđen slovima „D-E-F-G-H-K-D“) stekao sporazumom u ostavinskom postupku iza pokojnog oca Ivana Slavice jer je taj dio k.č. br. zgr. 182 k.o. Vrulje Bilice raspravljen, između ostalog, kao dio ostavine ostavitelja, te je ustupima ostaviteljeve supruge Kate, sinova Nike i Živka, ovdje 1. i 2. tuženika i njihove sestre Jasne, (pravne sljednice 3., 4. i 5. tuženika) raspoređen upravo tužitelju kao dio njegovog nasljeđa vrlo preciznim opisom da istome pripada, uz nekretninu naziva „bivša staja“ sa pripadajućom okućnicom i vrtom, na kojoj je izvršena adaptacija i nadogradnja, koja nosi katastarsku oznaku čest. zgr. 183/2 i dio nekretnine katastarske oznake čest. zgr. 182 (K.O. Vrulje Bilice), sve odijeljeno postojećim betonskim zidom, a to je upravo betonski zidić visine 0,50 metara širine 0,20 metara prikazan između točaka „C-D-E-F-G“ na skici vještaka (list 49 spisa) postojeći u današnjem obliku od izgradnje, pedesetih godina prošlog stoljeća do danas u nepromijenjenom obliku, jer nije utvrđeno postojanje nekog drugog betonskog zidića, niti su stranke ukazivale na eventualno ranije postojanje nekog drugog zidića kao takve razdjelnice.

Ispitujući pobijanu odluku u granicama žalbenih navoda i dodatno pazeći na bitne povrede odredaba parničnog postupka, one na koje sud drugog stupnja pazi po službenoj dužnosti (čl. 365. st. 2. u vezi s čl. 354. st. 2. ZPP-a), kao i na ispravnu primjenu materijalnog prava, ocjena je ovog suda da je sud prvog stupnja potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje, pravilno primijenio materijalno pravo te pri tom nije počinio bitne povrede na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Prije svega, valja istaknuti da osporena presuda, u smislu ocjene osnovanosti žalbenog razloga ostvarenja bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, niti u izreci, a niti u obrazloženju ne sadrži takve nedostatke zbog kojih se pravilnost odluke ne bi mogla ispitati, jer je izreka dovoljno jasna i određena, a u obrazloženju presude sud prvog stupnja navodi valjane razloge za svoje stajalište o osnovanosti postavljenog zahtjeva.

Nadalje, sud prvog stupnja nije počinio ni bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi s čl. 8. ZPP-a. Naime, protivno žalbi tuženika glede ocjene dokaza, sud prvog stupnja je u svemu savjesno i brižljivo ocijenio svaki dokaz zasebno i sve zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka valjano zaključio o dokazanim odlučnim činjenicama. Svoje slobodno uvjerenje o izvedenim dokazima opravdao je uvjerljivim i logičnim razlozima koje zbog toga podržava i ovaj sud.

Također, sud prvog stupnja je pravilno odbio dokazni prijedlog 1. tuženika da se pročita Izjava od 28. studenog 2014., sukladno čl. 299. st. 1. i 2. ZPP-a, jer je taj dokazni prijedlog 1. tuženik predložio nakon zaključenja prethodnog postupka, a nije dokazao da isti nije mogao predložiti prije bez svoje krivnje, pri čemu je za dbijanje dao adekvatno obrazloženje. Slijedom navedenog, izvršena ocjena dokaza u pobijanoj presudi u potpunosti je prihvatljiva i ovome sudu.

Među strankama nije bilo sporno da je zajednički prednik stranaka pokojni Ivan Slavica u zemljišnim knjigama bio upisan kao vlasnik spornih nekretnina u cijelosti te da je

rješenjem o nasljeđivanju donesenom od strane javnog bilježnika Igora Lučeva iz Šibenika pod poslovnim brojem: O-500/06 2. kolovoza 2006. ostavinom pokojnog Ivana Slavice pok. Nike, preminulog dana 24. svibnja 2006., između ostalog utvrđeno i vlasništvo predmetnih nekretnina, a njegovim nasljednicima proglašeni su na temelju zakona i djelomičnih ustupa, supruga Kata Slavica, sinovi Nikica (Niko) Slavica, Mladen Slavica i Živko Slavica te kći Jasna Bakmaz (koja je u međuvremenu umrla te su njezini nasljednici 3., 4. i 5. tuženici).

Nije sporno ni da je navedenim rješenjem o nasljeđivanju nekretnina nazvana „bivša staja“ sa pripadajućom okućnicom i vrtom, na kojoj je izvršena adaptacija i nadogradnja koja nosi katastarsku oznaku k.č. br. zgr. 183/2 i dio nekretnine katastarske oznake k.č. br. zgr. 182 (k.o. Vrulje Bilice), što je sve odijeljeno postojećim betonskim zidom raspoređena tužitelju, sinu ostavitelja Mladenu Slavici, dok je vlasništvo kuće u Novom naselju u Bilicama sa pripadajućom okućnicom, vrtom i garažom, izgrađeno na dijelu nekretnine označene kao k.č. br. zgr. 182, sve odijeljeno postojećim betonskim zidom (od ostatka k.č. br. zgr. 182) raspoređeno sinovima ostavitelja Nikici (Niki) i Živku Slavici i kćeri Jasni Bakmaz, svakom u 1/3 dijela.

Ono što je u ovom postupku sporno je da li je tužitelj stekao i vlasništvo dijela predmetne nekretnine k.č. br. zgr. 182, koji je na skici vještaka od 18. prosinca 2017. omeđen slovima „D-E-F-G-H-K-D“.

Prema odredbi čl. 128. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, dalje: ZV) nasljednik stječe vlasništvo naslijeđenih stvari u času otvaranja nasljedstva, ako zakonom nije drukčije određeno (st. 1.), a nasljednik je ovlašten ishoditi upis svojega prava vlasništva nekretnina u zemljišnoj knjizi (st. 2.), stjecanjem prava vlasništva nasljeđivanjem ne prestaju stvarna prava koja su drugim osobama pripadale na odnosnoj stvari, osim onih za koja je to određeno zakonom ili koja po naravi stvari ne mogu dalje postojati (st. 3.), što je određeno za nasljeđivanje, vrijedi na odgovarajući način i za svako sveopće sljedništvo – univerzalnu sukcesiju (st. 4.).

Ostavina prelazi na nasljednike u času ostaviteljeve smrti kako je to propisano odredbom čl. 122. i čl. 123. Zakona o nasljeđivanju ("Narodne novine" broj 48/03, 163/03, 35/05, dalje: ZN), dok je odredbom čl. 232. ZN-a i propisano da se smatra da je pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju utvrđeno što je u sastavu ostavine, tko je ostaviteljev nasljednik, koliki mu nasljedni dio pripada, ili mu nasljedno pravo ograničeno ili opterećeno i kako, te postoje li kakva prava na zapise i koja. Odredbom st. 2. čl. 232. ZN-a propisano je da ono što je utvrđeno pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju može pobijati jedino onaj koji po odredbama ovog Zakona nije vezan pravomoćnošću rješenja o nasljeđivanju. On to može pobijati jedino putem parnice s osobama u čiju korist glasi utvrđenje čiju istinitost osporava, dok st. 3. je propisano da pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju nisu vezane osobe koje tvrdi da im pripada neko pravo glede onoga za što je utvrđeno da je u sastavu ostavine, ako nisu kao stranke sudjelovale u ostavinskoj raspravi, niti su na nju bile uredno osobno pozvane, a pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju nisu vezane osobe koje tvrde da im je zbog ostaviteljeve smrti pripalo nasljedno pravo na temelju oporuke ili zakona, ili da im je pripalo pravo na neki zapis, ako nisu kao stranke sudjelovale u ostavinskoj raspravi, niti su na nju bile uredno osobno pozvane.

Iz provedenih dokaza proizlazi, da je u okviru ostavinske rasprave iza oca, odnosno djeda, parničnih stranaka pokojnog Ivana Slavice proveden postupak i da je točno i precizno

određeno što pripada pojedinim nasljednicima pa je tako tužitelj u cijelosti naslijedio k.č. br. zgr. 183/2 k.o. Vrulje Bilice i dio nekretnine katastarske oznake k.č. br. zgr. 182 k.o. Vrulje Bilice, označenu kao „nekretnina „bivša staja“ sa pripadajućom okućnicom i vrtom, na kojoj je izvršena adaptacija i nadogradnja koja nosi katastarsku oznaku k.č. br. zgr. 183/2 i dio nekretnine katastarske oznake k.č. br. zgr. 182, što je sve odijeljeno postojećim betonskim zidom“; dok su Niko i Živko Slavica (1. i 2. tuženik) te Jasna Bakmaz (pravna prednica 3., 4. i 5. tuženika) svaki u 1/3 dijela naslijedili vlasništvo nekretnine označene kao „kuća u Novom naselju u Bilicama sa pripadajućom okućnicom, vrtom i garažom, izgrađeno na dijelu nekretnine označene kao k.č. br. zgr. 182 sve odijeljeno postojećim betonskim zidom“.

U postupku je utvrđeno da se jedini betonski zid koji se nalazi na predmetnoj k.č. br. zgr. 182 proteže između točaka „C-D-E-F-G“ na skici vještaka (list 49 spisa) te da u postupku nije utvrđeno postojanje nekog drugog betonskog zidića pa tvrdnje tuženika da je njihova volja prilikom sklapanja sporazuma u ostavinskom postupku bila drukčija, nemaju potporu u stanju na terenu na kojem nesporno postoji samo jedan zid koji i fizički dijeli taj sporni dio k.č. br. zgr. 182 od preostalog dijela te nekretnine koji je pripao tuženicima. Pritom tuženici pogrešno smatraju da je sud prvog stupnja, pored tako jasno označene granice u predmetnom rješenju o nasljeđivanju, treba na drugačiji način tumačiti iskaze tuženika dane u ovom postupku.

Stoga je, prema ocjeni ovog suda, sud prvog stupnja pravilno zaključio da je tužitelj sporni dio k.č. br. zgr. 182 (omeđen slovima „D-E-F-G-H-K-D“ na skici vještaka) stekao nasljeđivanjem, obzirom da je sporazumom među nasljednicima veoma jasno i precizno u rješenju o nasljeđivanju naznačena volja ostavitelja, a i tuženici su tim sporazumom jasno iskazali svoju pravno relevantnu volju, izričito navodeći da je granica do koje tužitelju pripada predmetna k.č. br. zgr. 182 upravo „postojeći betonski zidić“, ne navodeći nikakvo produženje istoga, što spominju tek kasnije u ovom postupku.

Kako je sud prvog stupnja, i po ocjeni ovog suda, pravilno utvrdio da je tužitelj sporni dio predmetne nekretnine k.č. br. zgr. 182 stekao nasljeđivanjem, pravilan je i zaključak da je darovni ugovor zaključen 7. lipnja 2005. između tužitelja i pokojnog Ivana Slavice bez značaja za ovaj postupak, radi čega nije provodio dokaze radi utvrđenja je li isti potpisano pokojni Ivan Slavica, kako je to predlagao 1. tuženik.

Slijedom svega iznijetog, proizlazi da je sud prvog stupnja pravilno i potpuno utvrdio za ovakav spor relevantno činjenično stanje, na isto pravilno primijenio materijalno pravo, pri čemu nije počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka te je pravilno odmjerio parnični trošak ovoga postupka, pa je žalbu tuženika valjalo odbiti kao neosnovanu i odlučiti kao u izreci (po čl. 368. ZPP-a).

Zahtjev tuženika za naknadu troškova žalbe odbijen je iz razloga što oni sa podnijetom žalbom u ovom postupku nisu uspjeli (po čl. 166. st. 1. ZPP-a).

U Puli – Pola, 12. veljače 2020.

Predsjednica vijeća:

Marija Sošić, v.r.